

„Оба чървенѣхъ.

Помози Богъ! лѣпа Гроздо,

Добро утро, Гроздо,“

А та нему — „живѣ да ми си!

Далъ ти Господъ добро.“ —

„Дека ходишь, лѣпа Гроздо?“ —

„Гледашь, — ручекъ несамъ —

Кога ще е наша свадба?“ —

Скоро, Гроздо, скоро лѣпа,

Скоро кай Митровдень.“ —

А та нему: слушай Божиѣ

Ако не ма земешъ,

Сама ще ти дойдамъ, Божиѣ,

Бѣгалка ще станамъ,

Татка, майка ще оставамъ,

Люба да ти быдамъ.“

Пулѣхъ ся оба въ очи,

Оба чървенѣхъ,

На търгнуваха си оба:

Божинъ преко поле,

Грозда преко гѣсты шивы,

„Секой въ свойъ къщъ.

А майчино клето сѣрдце

Радва ли ся, радва,

Че голѣмъ юнакъ ѣе станалъ

Сыпъ ѣ за жененіе.....

Не на многу време радость

Е была за мене,

Стигна вечъ година чѣрна

Злото вечъ ме найде.

Бѣше дошло клето време

Данокъ да ся даватъ.

Натовари кола съ жито

Спрегна си волови

На си тръгна въ градъ на пазаръ

Жито да продава.

Ако да бѣхъ знала, чедо,